

ving van 'bakbeest' in ons spraakzaam volkseigen, stond daar nu zoo aan zichzelf overgelaten, zoo liefdeloos, men zou het hebben willen streelen, hadde het daar niet zoo afwerende gestaan, zoo niet te verteederen, zoo wars van alle menschelijke rhetoriek; zoo smukloos en nuchter, mijnzwart en oerig oorspronkelijk, in al zijn wachtende wichtigheid, hoog en koud. Een hond onder een handkar, een paard dat aanzet voor een rijtuig, ziet men het aan; het dwingt een wandelaar soms tot lustig kijken, het na te willen teekenen om iets van al het levende beter te verstaan; het deelt zijn trekkracht aan de rijtuigboomen mede, zijn natuur eraan mede, de wielen gaan en zijn de bewegelijkheid zelf met hun rappe spaken: dat is bevredigend te zien en goed. En soms verliest een paard 't beschermstel van een zijner hoeven, een minlijk meisje vindt het onderweg in 't bosch en neemt het mede; ze rijgt een rose lintje door de nagelgaten, bestrikt het bevallig en hangt het als geluk-aanbrengend in haar eigen vertrekje; maar bij een lorrie? Een locomotief zelfs verklaart ons door zijn zichtbre uitmiddelpuntige krukken eenigszins hoe of hij gaat en langs zijn afgepaalde baan vermag te snellen. . . .

Weder stond de overwegende wagen schrap op zijn klauwende rondsels; nu zou hij zeker weg en vierkant het hoekje omgaan, en kalm, wijl vroeg of laat wel alle vloeren vlak en alle staketsels zullen zijn gevallen, zijn onbegrepen weg vervolgen. De voorman liet van achteren een schreeuw los, bouwend in de nietige huiselijkheid van het buurtje, als eens in vroegere bronstijd de schreeuw moet hebben geklonken eener mammoeth. Eensklaps keek de man op straat mij sterk weêr aan van onder het duister zijner omgeflapte pet.

'Je gelooft toch niet,' zei zijn gezicht, 'dat jij van buiten altijd zien laat wat innerlijk beweegt je?'

'Nee,' fluisterde ik weder, 'maar, een als ik heeft hem toch maar in het leven geroepen en hij nooit een als ik.'

'Zou je denken?' zei de man met het brokkelige snorrekluitje onder de neusgaten en of hij praatte naar zijn kameraad.

De kar bewoog, de man bleef er stadig naast, een ring blonk aan zijn hand als aan de hand van een neger. Langs mij was een jongen op een wielrad gezwaaid, die op het stuur heel duidelijk een koekebakkersdoos bevestigd hield.

'Lorretje, kaporretje, kapoe!' zong hij, trappelend de maat. De jeugd verzet bergen.